

Minguella: «S'ha d'esbrinar què va conduir el Reus a la liquidació»

El representant de futbolistes i el periodista Francesc "Paco" Aguilar presenten el llibre "Minguella leaks" a la nostra ciutat, de la mà de Reusdigital.cat i LANOVA Ràdio

Una imatge d'arxiu de Minguella amb Pep Guardiola | Cedida

Josep Maria Minguella (Guimerà, 1941) s'ha dedicat durant molts anys a la **representació de jugadors** de futbol. Gràcies a ell, el Barça i els seus aficionats han gaudit de jugadors com **Maradona, Stoichkov i Messi**. Ara, després de tota una vida dedicada al futbol, recull en un **llibre escrit a quatre mans amb Francesc Paco Aguilar** una pila d'anècdotes. **Reusdigital i LANOVA Ràdio** organitzen la presentació d'aquest llibre, aquest **divendres a dos quarts de 8 del vespre** a l'Estadi Municipal.

Parlem amb ell sobre què fa un representant, la situació actual del Barça, i de la desaparició del club de la nostra ciutat.

- Què ha de fer, un representant de jugadors?

- El primer que ha de fer és guanyar-se la confiança del jugador. L'ha de cuidar; ha de tenir en compte tots els detalls. A més, lògicament, ha de mirar pels seus interessos esportius; buscar-li un equip que s'adapti a les seves condicions esportives, on pugui triomfar. També ha de cuidar la seva imatge perquè al futbol, quan un jugador es va fent gran, hi ha molta repercussió mediàtica. El jugador de futbol es converteix en un ídol per molta gent; i la seva imatge, doncs, s'ha de protegir. I un altre aspecte de la feina d'un agent són les condicions econòmiques.

- Al pròleg del llibre, Stoichkov el defineix com a "més que un agent".

- Has d'estar preparat per ajudar i resoldre situacions que no siguin només esportives. Si el jugador té un problema familiar o d'amics, l'agent ha de vetllar perquè això se solucioni i no afecti el rendiment esportiu del jugador. No es tracta només de fer contractes. Has de mirar al seu voltant. També has de dirigir les inversions i controlar els diners que guanya. El jugador de futbol té una carrera limitada; fins als 34 o 35 anys. Per això és important vetllar també per la seva situació el dia que es retiri.

- Com va començar, la seva carrera?

- Jo vaig començar com a segon entrenador del juvenil del Barça, als anys 60. L'entrenador era el Paco Rodri. En aquella època l'organització del Barça era mínima. A mi, el senyor Corral, que era el seleccionador català, un dia em va dir si tenia temps per ajudar a entrenar aquells equips del juvenil del Barça. I a mi, com a soci, em va fer molta il·lusió. Jo, com que era jove, les tardes les tenia bastant lliures i vaig acceptar l'ofertament.

- I després va ser l'intèrpret de l'entrenador Buckingham.

- Estant al club, l'any 70, el president Agustí Montal va portar Vic Buckingham, un entrenador anglès. En aquella època, l'anglès no el parlava gaire gent. El club va començar a buscar algú que parlés anglès; aquesta informació em va arribar a mi i, encara que jo no tenia el millor anglès del món, vaig parlar amb la gerència del club per oferir-me en aquesta plaça. Així, vaig entrar al primer equip del Barça, fet que canviaria la meua vida tant personal com professional.

- Ara ha escrit un llibre amb "Paco" Aguilar. Com ha estat, l'experiència?

- M'està agradant. Primer, perquè el Paco Aguilar és un periodista molt bo; ja el coneixia fa molts anys. Era el periodista de la Pilota d'Or a Espanya; amb molt de nom a la FIFA i la UEFA. M'ho va plantejar en un sopar, i d'aquí va venir aquesta entesa, que va ser magnífica, per recuperar anècdotes que he viscut durant aquests anys.

- Es planteja fer un llibre nou?

- Jo ara mateix no m'ho plantejo. Però si se'm plantegés, i servís per a alguna cosa, m'agradaria expressar pensaments: com crec que s'hauria de portar el futbol, com tractar el futbol formatiu, el tracte entre clubs, etcètera. Sí que podria arribar a tractar temes com aquests, en un altre llibre.

- De vivències segur que en pot recordar moltes. Però n'hi deu haver d'altres que no es poden explicar...

- Clar, clar. El representant viu moments complicats per al jugador, per a la seva família, per al club, etcètera. Una cosa són les anècdotes que tenen a veure amb la contractació de jugadors i aspectes tècnics, que n'hi ha moltes. Però una altra cosa són les anècdotes personals, que no venen al cas.

- Una de les feines principals dels agents és les negociacions de fitxatges. Com ens les podem imaginar, aquestes negociacions?

- N'hi ha de moltes maneres; n'hi ha que són molt complexes. I hi ha moltes parts. El més habitual és que el club interessat contacti amb l'equip actual del jugador i el seu representant; aquí han d'aconseguir una entesa entre totes les parts. Però, per exemple, algunes vegades, resumint-ho una mica, són els mateixos agents els que ofereixen el jugador a un club que creuen que s'adapta millor a les seves característiques tècniques. També s'han de negociar les condicions de venda, les noves condicions del jugador.

- Com és l'ambient que s'hi respira?

- Cadascú defensa els seus interessos; i tothom n'és conscient, d'això. No ha de ser un ambient necessàriament tens; sí que en algunes circumstàncies passa, però no és el més habitual. Tothom defensa els seus interessos i es respecten entre ells.

- Amb quin fitxatge s'ho va passar pitjor?

- El més complicat va ser el de Maradona. La situació a l'Argentina, que estava en la dictadura de Videla, va entorpir els avenços. Era l'època en què després s'ha demostrat que desapareixia gent del país; una situació molt tensa. Aquella gent va vincular la sortida de Maradona a raons polítiques, i per això les negociacions van ser molt complicades. Volien mantenir-lo al país fins que passés el Mundial de 1982. Vam començar a negociar l'any 80 i fins al 82 no va venir al Barça.

- De fet, al llibre hi explica que en les negociacions hi havia una pistola damunt la taula...

- Sí, vam haver de parlar amb membres de la dictadura. L'Argentina era un Estat molt difícil. De totes maneres, afortunadament, això ha canviat.

- Anys més tard, al mateix país, en va descobrir Messi. Com s'arriba a descobrir algú com Messi?

- Això és una explosió del jugador. Jo tinc les primeres notícies sobre Messi gràcies a un grup d'exiliats argentins, que fugien de la dictadura que abans comentàvem. Un d'aquests, Juan Mateo, em va dir que li havien parlat d'un noi de 12 anys que "era diferent". En aquella època no tractàvem jugadors amb jugadors tan joves, però ell va insistir-hi molt. Més tard li van enviar un cassette de vídeo i, efectivament, el vaig veure i feia coses diferents. Però en aquell moment no podia preveure on arribaria; la seva carrera és excepcional. Llavors, gràcies a aquest contacte i amb l'arribada de Joan Gaspart a la presidència, ho vam tirar endavant. Vam finançar totes les despeses, i va sortir bé. Molt bé. Però ha estat el jugador, que ha desenvolupat una carrera excepcional.

- I com se sent, com a primer representant de Messi, pel final d'aquest al Barça?

- La veritat és que em sap molt greu que això s'hagi acabat així. Sabem que s'ha acabat, però no sabem per què. No està clar. Hem passat d'una situació en què semblava que estava tot arreglat a una d'altra en què, de cop i volta, el jugador s'ha d'acomiadar plorant. Però vaja, no en conec tots els detalls. A mi com a soci, m'inquieta la manera en com s'han produït els fets. Una cosa és que Leo marxi; al final, tot s'acaba, però l'altra és com s'acaba. La trajectòria que ha tingut Messi mereixia un final més amable i adient.

- La directiva hauria pogut fer més?

- Potser algun dia se sabrà, això, però ara és aviat per fer consideracions d'aquesta mena.

- Al llibre hi diu que un club no pot estar en mans dels futbolistes. El Barça, últimament, ha estat en mans dels jugadors?

- Els jugadors són empleats de luxe, però el club té molts vessants; els jugadors no poden influir en totes les facetes del club. Jo crec que s'han de marcar unes línies molt concretes, i això alguns clubs ho saben fer molt bé.

- I això, com es pot aconseguir?

- La renovació constant de plantilla pot ajudar en aquest aspecte. Els clubs que ho fan bé tenen èxit esportiu. Els que no ho fan bé, on els jugadors es fan veterans, arriba un moment en què les

estrelles dominen molts aspectes de la situació del club. Llavors, els jugadors passen a prendre decisions; són com directius.

- Ha passat això, al Barça? Ha faltat una bona estructuració de la part esportiva?

- En els últims cinc anys hi ha hagut cinc responsables de la part esportiva. Si això passa cinc anys seguits vol dir que la situació no està anant bé; si van canviant, demostra que la directiva no està satisfeta amb la feina feta. Això, per mi, ha estat clau. A més, l'equip s'ha anat fent gran i cada vegada té menys força.

- Tot i aquesta falta de projecte, el Barça ha fet els fitxatges més cars de la seva història.

- Això són fitxatges errats. Jo en això em poso una medalla: em vaig oposar a tot aquest tipus de fitxatges. Abans que arribessin; no després. Un club gran no pot fer aquest tipus de fitxatges, van en contra dels seus interessos! Si els equips que tenen diners paguen preus desorbitats al mercat, es perjudiquen a ells mateixos. Marquen els preus dels jugadors molt més alts del necessari.

- Ara mateix, quins jugadors aconsellaria al Barça?

- No s'han de posar noms de jugadors damunt la taula, ara mateix. Si ara no hi ha mitjans per fitxar, aquest tipus d'aportació no té interès. Avui, el Barça ha de jugar la temporada amb la plantilla que té. Quan no hi ha diners, és difícil portar el jugador adient per la situació del club.

- El 2003 va ser candidat a president. Com va ser, l'experiència?

- A mi em feia molta il·lusió presentar-me. Creia que tenia una sèrie d'idees i experiències per aportar al meu club. Però en aquelles eleccions, sorprenentment, va haver-hi sis candidats, una xifra massa alta per a unes eleccions. Llavors, hi va haver campanyes de tota mena: alguns tenien més diners, alguns comptaven amb el suport de personalitats molt importants, alguns ho van fer millor que els altres. Al final, va guanyar Laporta per la història aquella de Beckham. Jo ja vaig dir que era impossible, aquell fitxatge. Ja sabia que, des del febrer, havia tancat un acord amb el Madrid. A més, van ser unes eleccions que es van decidir pel vot útil entre Bassat i Laporta. I, contra pronòstic, va guanyar el segon.

- A les eleccions de l'any 2000 va assessorar Gaspard, que havia estat vicepresident de Núñez. Ja va dir que va ser un error, aquesta decisió. Enguany, ha tornat a sumar-se al projecte d'un exvicepresident, Emili Rousaud. No li feia por que sortís malament una altra vegada?

- No, por no. Per a mi, el millor candidat era Emili Rousaud. El club estava en una situació complicada i delicada i necessitava una persona que conegués els aspectes financers i també que conegués el club per dins. Ell va tenir la valentia de fer un pas endavant. A més, ell, mesos abans, havia dimitit de la junta de Bartomeu i havia assenyalat les coses que no li havien agradat. Això és un punt a favor; va dir: "escolteu, aquí hi ha coses que no són correctes".

- Es van complir els pronòstics i Laporta va guanyar.

- En aquesta campanya els candidats han utilitzat Messi per guanyar vots. Laporta deia que el renovaria, i mira com s'ha acabat. Aquest no és el meu estil; però cadascú té la seva manera de fer les coses.

- Quina opinió li mereix Laporta?

- És una persona experta i coneixedora dels mitjans. Amb la valentia d'afrontar aquesta situació tan delicada per al club. Per tant, com a culer, se li han de desitjar els màxims èxits. Si triomfa ell, el

club també ho farà.

- Com ha arribat el Barça, a ser condemnat per la justícia, amb Bartomeu i part del seu equip detinguts i amb judici?

- Les coses no s'han fet bé. Si abans dèiem que en l'aspecte esportiu les coses no havien anat bé, en l'aspecte econòmic i institucional sembla que tampoc es feien bé. De totes maneres, hem d'esperar que el judici s'acabi per poder valorar l'actuació de Bartomeu.

- Al llibre hi comenta l'arribada de grans inversors externs, al club. Al CF Reus Deportiu, en un altre nivell, va passar una cosa similar. N'està al cas, d'aquesta història?

- Sí, n'estic al cas i em sap molt de greu. Era un equip de casa nostra i amb història, i jo com a *futbolero* i català crec que tenim un dèficit futbolístic. No pot ser que a Primera només hi hagi dos clubs catalans, i l'any passat només un. Tenim menys clubs a les principals divisions dels que hauríem de tenir. Que desaparegui un club nostre, com el Reus, i de la manera fosca que ho va fer, sense saber què va passar, és una cosa que em preocupa. Molt mala feina, els que portaven el Reus.

- Sovint, aquí s'assenyala Laporta com un dels responsables de la desaparició.

- Bé, això jo ho desconec. No està bé, assenyalar. Però em sorprèn que no hi hagi una acció ciutadana que intenti esbrinar què va passar exactament al club. S'ha d'esbrinar per veure si hi ha responsabilitats o no, per saber què va dur el club a la liquidació. Crec que feia molts anys que no desapareixia un club, a casa nostra; i li ha passat al Reus i a la Segona divisió. Quin desastre.

- Ara neix un nou projecte que vol tornar a portar el futbol de Reus a un bon nivell.

- Això està bé. Tenir un equip com el Reus segur que costarà anys. No podia ser, que el club desaparegués; des de la ciutat s'havia de tornar a engegar un nou equip. La ciutat no es podia quedar sense futbol.